

Alakoulujen aamunavaus, Punaisen Ristin viikko 5.-11.5.2014

Viime lauantaiamuna heräsin sälekaihtimien välistä tulvivaan valoon. Muistin, että olin luvannut auttaa pappaa heti aamusta. Kömmin nopeasti ylös sängystä, kävin aamupesulla ja puin päälleni.

Papan pihalta oli kaadettu pari koivua ja nyt edessä oli suuri halkourakka. Pappa hakkasi kirveellä koivun paloja pienemmiksi puupölkyn päällä. Aina välillä hän piti taukoa ja heitteli valmiit halot sivummalle kasaan. Minun hommani oli koota halot liiterin seinää vasten pinoon. Minusta oli mukavaa auttaa pappaa. Lisäksi saisin palkaksi piirongin päällä odottavan karkkipussin.

Kesken kaiken pappa laittoi kirveen maahan ja kävi puupölkylle istumaan. Minusta hän näytti kummalliselta. Ihmettelin, miksi pappa puristi kädellään rintaansa? En ehtinyt sen enempää miettiä, kun pappa pyysi minua hakemaan eteisen pöydältä kännykkänsä.

Kun tulin takaisin, löysin papan maasta makaamasta. Pappa ei vastannut, kun kysyin, mitä on tapahtunut. Minua pelotti. Muistelin, että koulussa oli opetettu soittamaan hätänumeroon 112. Papan kännykässä oli näppäinlukko päällä, mutta huomasin, että sillä pystyi silti soittamaan hätänumeroon.

Puhelu yhdistyi hätäkeskukseen. Siellä vastasi päivystäjä, joka kysyi nimeäni ja pyysi kertomaan tilanteesta. Sanoin nimeni ja selitin, että papalla oli jokin hätänä. Seuraavaksi päivystäjä kysyi, tiesinkö papan osoitetta. En muistanut osoitetta millään. Sitten mieleeni tuli Suomen Punaisen Ristin turvataulu papan keittiön seinältä. Siihen pappa oli kirjoittanut osoitteensa. Juoksin äkkiä sisällä ja katsoin turvataulusta papan osoitteen.

Pian kuulin ambulanssin äänen. Päivystäjä pyysi minua menemään ambulanssia vastaan papan etupihalle ja viittomaan hoitajat tulemaan oikeaan suuntaan. Vasta nyt sain lopettaa puhelun. Hoitajat nostivat papan ambulanssiin ja minä pääsin kuljettajan viereen etupenkille. Sitten mentiin kohti sairaalaa pillit vinkuen.

Nyt tapahtumasta on viisi päivää ja me pääsimme äidin kanssa katsomaan pappaa sairaalaan. Pappa näyttää edelleen hieman heikolta, mutta hymyilee ja sanoo olevansa pian taas kunnossa. Pappa ja äiti keuhuvat minua vielä reippaaksi, koska olin osannut soittaa hätänumeroon: olen heidän mielestään oikea sankari.

Kuka tahansa voi joutua onnettomuuteen. Kuka tahansa voi osua paikalle, kun jotain on sattunut. Tärkeintä on, että uskallat pysähtyä. Jos onnettomuuspaikalle tarvitaan apua, soita hätänumeroon 112.